

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 237.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938865504/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Syvende Capitel

Tag det sorte Kors af Graven!
Plant en Lilie hvor det stod!
Ved hvert Skridt i Dødningshaven
Blomster spire for vor Fod!
Englevinger paa vor Grav,
For den brudte Vandringsstav!
Palmefugl for Askekrukke!
Frydesang for hule Sukke! –
Grundtvigs Psalmer.

Den Sorg Virginie saalænge havde baaret i sit Hjerte, og som i Skyggen af al den Elendighed der havde omgivet hende, var bleven endnu tungere at bære, begyndte lidt efter lidt at tabe sin Magt ved Haabets oplivende Indflydelse. Altsom Dagene længtes, og Vinteren udenfor strængtes, spirede og voxede Glæden hemmeligt i hendes Sjæl ligesom de smaae Blomster der udfolde sig under Sneen og staae der uskyldige, rene og hvide, beredt til at hilse Foraarsolen med et taknemmeligt Blik naar den smelter Sneedækket, der skjulte dem. Virginies Kjærlighed var i Sandhed en beskeden Blomst, der ikke behøver en tropisk Solvarme for at udvikle og bevare sin Skjønhed – hvor en mindre fordringsfri og ydmyg Natur søger en Lidenskab der overgaaer dens egen, og seer Livets høieste Lyksalighed i at blive elsket, gik hendes Hjertes hele Ærgjærighed ud paa at elske og see sin Kjærlighed – ikke paaskjønnet! et saadant Ord anvendte Virginie aldrig paa sig selv – men vunderværdig og dyrebar.

Da Viggos Breve blev hyppigere og stedse vidnede om den Kraft og Iver hvormed han beredte sig til sit Kald som Præst, hvilket nu var blevet hans Livs Formaal, uden at et Ord nogensinde hentydede til det ulægelige Saar hans Hjerte havde modtaget, troede Virginie at den ulykkelige Lidenskab for Minona var forsvundet som en